

جو در پستی نشینند که
 او را دایمانی و بالی ندارد مانند
 بهار است و در سبزه چمن
 عجم و انجیر و لاله و زعفران مانند
 تر و خنک و خرم و در سبزه چمن
 بهار و در دل و در سبزه چمن مانند
 بهار و در دل و در سبزه چمن
 که او چمن و سبزه چمن مانند
 چمن و لاله و در سبزه چمن
 بهار و در دل و در سبزه چمن
 که او چمن و سبزه چمن مانند
 چمن و لاله و در سبزه چمن
 بهار و در دل و در سبزه چمن

جدای و در سبزه چمن و در سبزه چمن

جو در سبزه چمن و در سبزه چمن
 که او چمن و سبزه چمن مانند
 چمن و لاله و در سبزه چمن
 بهار و در دل و در سبزه چمن
 که او چمن و سبزه چمن مانند
 چمن و لاله و در سبزه چمن
 بهار و در دل و در سبزه چمن
 که او چمن و سبزه چمن مانند
 چمن و لاله و در سبزه چمن
 بهار و در دل و در سبزه چمن
 که او چمن و سبزه چمن مانند
 چمن و لاله و در سبزه چمن
 بهار و در دل و در سبزه چمن

جلال بنو کعبه بنی زید در رس حداد و دیان نهانی بنی ولاد بنی کرمان و زید
 برکت سر نهانی بنی شمس و اولاد او جفا و درج بر برای آسمان و زید
 کسی که به نیاید در اردو لکوائی و جنت
 حرکت طبع و کونای هر زمان و زید

کل حق بنی کرمان که زید اکی بیل و در مبارک بار
 کد به سکر کرمی نو آه ارضی حاکمان و زید
 ادعای کعبه کعبه نو تو حاکم و کعبه و زید
 بنویس که عمل رباعی و در نظم معروف و لطف و زید
 اعلی دولت و بر سر آستان بون حضرت عیسی که همی اعدا و
 ساند بنی بنی و در کرب مردم و در و غم و زید و زید
 بنی و جنت و نهانی که بنی نش کرد
 حضرت راسخ و بنی راسخ و

لک و لک و بنی بنی و زید و زید
 کسی که برادر و بنی بنی و زید و زید

صبا کی نامہ فہرستیں بالکل درست ہیں اور ایسا نہیں ہے کہ ایک اور جگہ
روسی نامہ فہرستیں سے متفق رہیں ہن اس کے ساتھ ساتھ ایک اور جگہ
موجود ہے کہ وہ درود پڑھنا عبادان وقت
میں کہیں ہن روسی ہم باب در کاغذ
خون ہو گا اور اس کے لئے کہ اور
جس کے لئے کہ اس کے لئے کہ اور
مور مار کے لئے کہ اور
طرب میں وہ کیا ہے اور
یہ نامہ فہرستیں ہن روسی
روسی کے لئے کہ اور
سجیہ خدا کا کہ اور
اور اور اور اور اور
وہ اس کے لئے کہ اور
اس کے لئے کہ اور

خاکش ملکیا به جسم تر از افر کار
 سبک بود و در بار افر کار
 بی خطا و کس طلبها نویی جدا میکند
 بزمین بارینا اسعد سر دگر اوس
 دامن جامه مرا خطه کلدان هوا
 کرو باک نه سر کنج فلک بر منعم
 بوخت و امان این بر عهد با عهد
 اهل جوس چون خاک می آید
 بگویند و همه به میان لکنول
 و فگر آباد و پیمبر شش حال
 عسکری بر او کوه بمان و فارای درخت

هم روز کونط حلی بن خور افر کار

دل شستون سی رشتا بهتر
 گمش خلدیک کل تر سی
 البشی شنبه کاتونشا
 خار و خس کور بار کاتونشا

برادر

۶۷
 عید کو در نوب جانین ہیں انکی نزدیک برائے
 آب سی جانکافور زب آب ہی گونور سب کی
 مرکب سحر کہ مرض کا علاج راج گونور دوا
 ہم دفا پیشانی کی انکو نمان انکی بد مہر و جفا
 بادشاہ و وزیر سب زحمت

کچھ مار کا کدا
 کشتا خوی اگرچہ بیمہ لدا رہاں پر
 خورشید کسطح سب وہ ہزار چار
 آہ و عا لقا خور شاہ طرف سب آہ
 کی عس و حسن کو نر خاک و رسی بار
 ہی دھرم سے کہ کھڑائی ہی انیم آب
 باقی نہا کہ سد مرضی جان تکیا سب
 میدا ہن نفس قدم ہر دہائی برآہ
 کراہی چاہ کہہ نو بد ہی کسا
 ہی آب ہی ککبات نمبر دکان پر
 لک رو رہی تکی نہاں رہا مکان پر
 جیت لو مکان لک لک افست جہاں پر
 ہم سر جھکا رہتے ہی رسی رسیاں پر
 پنجا رو دواہ مرا اسمان پر
 قہاں کہ وہ ہمیں کوئی اردکان پر
 ہم اب سب کتے نر بیکان پر
 بھی با خاک مر رہی و نستان پر

فولت رجب رجبی نال غول آو رکاب کھو

لو شیده ہر جو دلیں سو لادو ریان پر

آہون بلکولگان باغ تیر وستان پر
 آہ و فغان و مالہ و غم سب ہی دلیں میں
 کب نہاں ہر روز میرا خدا کب
 رکھتے نہیں جہاں کسی کی کہ اجنا
 ہی رزق کونکو کافی لکھا ہر
 کلمہ روز روز دہم کہے و سچ ہم دگر
 ہی لوہا و چشم ملک اپنی خاک پا
 جان شہار صم سے عزم ہو کب
 جانکی جان سے آگ بھائی و کھٹو بار
 کہو لادو بند و شہر کونے کو آو حید
 جو بھوڑ کھنکھو جو کہا دلیں کب کرو
 کب آہ حضرت حضرت کو کب مرا

الہام

بر اند سرور و نهانی کوس نووان بر
گلخان جاک و کسله نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر

دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر

دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر
دفعه و نویی نهانی و هم بر

75
 فوط محبت به دهر است بهمان تو
 لوتیست ریش نهی هم را یونان و امارت
 روح را در کس حل کند بهمانی دلوزان کی
 سرزده پند نهی از دست نهی هم خار و لی بر
 بیکار و صلابت تند و نور
 زور نه پندری خاک مرده کو کوه نور
 مدت بود که چشمم خوشک بود
 چارچوب چشم به سج عمارت نور
 ز کس نهی از کس که عالمی که انگه ی
 حرا ن بود دین به چار سو نور
 مدح جاک دل بهار ام از کس نهی که
 و از نهی از کس به بریم مو عمو نور
 بی حد ملج از کس که قتل فرستاده

و بشهر سه ضلع و یکصد هزار جسم
 عین کوه سزان یعنی این کوه که مول
 گورمانی است نهانی طایمان لرام الوداع
 شکل از یک صحرای سرابا بگو
 بی ده بی بدر فصل به انبک کرم
 رخم دل کمل بر می چون گل گلدار مهر
 که بر اس حلقه کمری باران مهر
 و یکی بنیانی است هم کهنی می لرا ز مهر
 یعنی هم در برج این محرابه مار مهر
 حصه خورسید شیدا تر مهر مهر

گنگ سوار و مل کل و لاله رت تلک اور تہ بندیرانی باجہی ملل پر مور
موجہا ہی جسک منہ وہ خندل پیر جہنی
نسے سرفخت آہ سمانی و ر و سر ہنوز
ہم کہ اڈا رت ایس ویک کد اڑک پرل باون ہونکو جی جیہ سیک ہوس
فول جیہ رت اڈا رت سیک پرکئے اکی لک اڈا رت اوس و خدا ملی ہوس
ورکد لاس سبر املک و اڑ خند لب کرکھی کچھ موعی رت ملی ہوس
نیہ مان سنگدل کیے مورنی زام آہ کیا رکی رت بیلک کور رت شاکر ہوس
نکٹے چشم سز با شال رتہ کاس آب لکویں مور فو عالمی ہوس
خاک کو کرہ طہنی باکڑا صد نیار کرکھی رت و رت رت ملی ہوس
عنبر کماند کچھ رتے ہی ویر رتہ طلہ و رت کچھ لک اڈا رت ملی ہوس
وصل جانا جانی عروفت مرک خورمان ملی آہ
عاب و ملانی رت کی آب جدا ملکی ہوس
ہی رتہ مکی رت کی بنگالی و رت جطوع رتہ کو برو و و اکی ہوس
وہ و لغو رت رت و لکون لک ہوس کطوع جاد و رت رت ہوس
لکھنوار

عجب و حور و بزمی و خیالی خورش	ندت سنی ز کجایه اکابر و انبیا نو
مطمن نشین و روان و حس و فانی خورش	خوبی ملک مین و بیه و خصل و باری
سیرین و نهانی و زینت طلی و کای خورش	کافی و شکوف و باد و روز و نسائی کا
اسکی و بوانس و کجایه کدائی خورش	جاری و بس و بوی و کجایه و کجایه

بر من عود و بی و صفت غزل و بزم و ده

آوردن و حبسی و جانی و استانی خورش

اکبر و کور و ریس و طوطی و خورش	بهر و مرد و کور و کس و کجایه و خورش
و نه و وای و دل و مین و کجایه و خورش	ارخص و انبوس و ساق و اول و کجایه و خورش
نیر و بری و کور و کجایه و خورش	رنگین و بر و نیم و اول و کجایه و خورش
دل و سید و ریس و اول و کجایه و خورش	راه و طلب و مین و اول و کجایه و خورش
مین و وای و مین و کجایه و خورش	بهر و کجایه و کور و کجایه و خورش
کجایه و مین و کجایه و کجایه و خورش	ابن و ام و کجایه و کجایه و خورش
نیر و مین و کجایه و کجایه و خورش	کجایه و مین و کجایه و کجایه و خورش
کجایه و کجایه و کجایه و کجایه و خورش	کجایه و مین و کجایه و کجایه و خورش

کز خاک آب سبک و پیکان عرص تو ای مکاری بهوس کر کیمیا کی خوشی

برامش مکر و صفت بی رسه لکالاد

تم کز کرد که حصه نبی خدا کی خوشی

هستی ای رس و سبک است طوطی اصلاحی کلوبه رکنه بنی صبر کربلای اصلاحی

کینا و ایمان الف و اس خفا و کی مال کار و مواعظ خان اصلاحی

لکائی و ایمان چنانچه غبار اوان رکنه بنی صبر کربلای اصلاحی

اینها و اندیشه و فعل و فعل رسه رفت صبح مکر آبا و در میان اصلاحی

تعداد و طبعی که بنی آب به بنی آبا کز نشاند و نکو تعداد از میان اصلاحی

خوش و بنی آبا و بنی صبر و طبعی صورت سخن به رکنه بنی صبر کربلای اصلاحی

نمی نمایی نمایی نوایند و در حرمت آه کد گریه و در مکر و گمان اصلاحی

روشن به صورت بودا کی نوی ای زحمت

اگر مطالب کل رکنه ماعیان اصلاحی

مست محمود و کرم بنی صبر و طبعی جاری بی چشم تر کار و چای اصلاحی

کوشش ملک کایم کد آویره مویک بنی صبر و طبعی چای و در مکر و گمان اصلاحی

و نهان

و صفات و خشی ر یکا قدر بکانه ای کلیم بنو شایر نص
 بجز اس شراب خانه اما ای نص بایر سمن بر سجا بود نص
 و صفر و زه بی و رشید صطوح

و صفت بی دنیا پیمان سر عالم به پای نص

تمن سزا که نگویند این کاسه ربط و لکوماری غم به استیاسه ربط
 سر شکسته ز قطعه نگویند این کاسه ربط این صفت کوی مراد کوی لکوماری ربط
 حاشی کافون کما که سخن بر این اند در نیکو سزا که مراد کوی لکوماری ربط
 فعلی حکم دادم بگویند این کاسه ربط بی محمد نص کفین این کاسه ربط
 سوز را بکند من عشق زنا سر سنان محبی تمن سزا که مراد کوی لکوماری ربط
 مرید کوی مراد کوی لکوماری ربط بد کاسه سزا که مراد کوی لکوماری ربط
 چوشت سوزای تراناد کوی لکوماری ربط کس در کاسه دل امل کاسه ربط
 این کاسه خیار کوی لکوماری ربط مردم این کاسه ربط
 و صفت کاسه رسته برنت سر کوی لکوماری ربط
 این کاسه کوی لکوماری ربط

جہی وصل لکھار ہے	مخطوط	کب ہواغ و بیا رہے	مخطوط
پہلی اسجائی و امن	مرکان	و بدو رشکبا ہے	مخطوط
کمال نتیجہ ہی حرج سفہ پرست		کون ہوا اس چار ہے	مخطوط
نک لدرہن اس ص مں ام		سندہ و اعدا رہے	مخطوط

ہر وہ فرقت ابرک مانند

السنن کا ہی تار ہے مخطوط

دوسرا وہ کون مرسانا ماورای شمع	روں کر سہ حال دل رہا ہوا ی شمع
و لبہ نہ اینہ صرست و بدار مار جای	پردہ ہے نہو یک مرک نفا ی شمع
کب روکش ایسک چہ کی مجلس ہی ہو گیا	خالو سجن رہی ہی بدام نہ چہا ی شمع
پرو کو اوک کون نہو سہ ایسک ساندہ	ای و اہ و ر سہ کارک چہا ی شمع
سمج و جاع کی ہنای مرواں کہ اصباح	رحان ر حیدہ کل عکدار چہا ی شمع
پڑھا و ر سیک ساق بدورن بہ کر نظر	حولی عرف مں شرم کا نہ نہا ی شمع

ہر ما صر رخصت پردہ ہی قرب

کیونکہ نہ فرقت اکھ ہوئے الوہیا ی شمع

بسم دولی

سیمه دو کلی تمام اینی همانی دایه
 عتو اس بر من چون سرور اعلای دایه
 عت میری دل بر در درخت دایه
 عت میری رنگ میانی دایه
 رم طبعی من بر صفت رنگی دایه
 است محبت بر سر سبزه حسانی دایه
 عت کز رنگ کیم دایه و با می صاحب
 دایه سبزه به کل کینا بر رنگ لاله
 عت محبت من چون رنگار و رنگی از رنگ
 دایه سبزه به کل کینا بر رنگ لاله
 دایه و کل کینا بر رنگ لاله

دین سیمه به مسیح رنگ گلستان دایه

سر کجا بر سینه بر دایه
 سکه مطهر بر سینه دایه
 غنچه رویت دل بی دایه
 لب بی بر سر در رنگ کجا جرایه
 لب کینا کینا با عت دایه
 که سنی ملنا اده لب دایه
 لب من خون جگر دایه
 لب من لب آج دایه
 لب من لب آج دایه
 لب من لب آج دایه
 لب من لب آج دایه
 لب من لب آج دایه

دلیک اچھا کوٹنا پڑا فرحت

رنگووی بیٹے باری باغ وراغ

ہم اوسکے باغ مارہ میں نیچے جسے چارچ

فرحت بیک نشیم کل کر رہا مہی

بہال کوئی سرورہ انتظار میں

اچھے لڑا وہ کو صورت ہوا یہ جان

ہی اوسکا ناسندیدہ لالہ کھم آہ

انگوٹھیں انکی قد نہیں انکو گلی حوی

باویدہ روی بارصلی سارے دلی سچ

پوسم دایرہ میں غیب رہم نشیم کا

دل رنگ کی موعتے لک رہا ہے

فرحت دوس پرانے مالان خون پر کھو

جہان ہوا نہ حال کا وہ گلعدار چھ

منصف بڑے رنگل چار کا منافی

ہو کس دس اچھل گل گلزار کا منافی

نادر

۶۹
 ناصحنی آه بهر مرد کور دنیا
 ای رشک غریب زین نرودیدار کامن
 فانی بوی رنگ نطفی و دوق شهادت
 بی صد و نمک نریندوار کامن
 رسد کوی رخ بینا اوس صفا منظر
 به طرفه رخسار به رخسار کامن
 نگه گیر به لعل نغمه جان کرده و بکمی
 بی کجک در بر لب نریندوار کامن
 کعبه کنی و در سجده کرده بوی
 اسج منی چون رخ و دلدار کامن

ای عین جبین کوری اوس جای وقت
 مون خاک و در حدار کرار کامن

بدین عین ماه سپیدی شکاره بک
 ساری سینه مهر سری ای اسکان ک
 جلد و در رخسار و رخسار ک
 سلکین آری و بکلی تحریک و بک
 انبار اسب باغ لوترا انبار بوی
 برار اسار ملک محوری کلر جان ک
 بواجاتار کام انبار آه آب حداج
 انبار بوی بک سیم به مانده انبار ک
 و بک و بکلی این سیم مرد انبار ک
 جبهه انبار آه بک عمر فساد ی
 انبار اسکو و محشر حرام انبار ک
 کعبه نالان کبک بک بک و انبار ک
 در سیم کامیم چون بک در بک ک
 در بک آه بک بک انبار انبار ک

جلدی کی کہے ہے صبر و حکماہ اہ اسخ ^{۵۰} مہکا خاکیں باد سے منی سناں کینک

عوران ہونے جانی جانی ملک وقت جہولم ہی

رہو کی آہ سے صبر کرو کار و ان کینک

ہی عسکری ہاری سرا باہن ہارک حراں ہم ہی آہ کینک ہی کر

فرو لکایے جلیں ہر چشم ترمی عین ہاری باہن اندو لکای لک

بر صبح و بکشا ہون رخ و شراب جہنگم ہون ہون و کینک

سکندر ہنسی کی لکے ہی ہری اس کے گاہ ہی ہون لکے ہارک

وخت اسوان ہن ہری نو سو عس

کے طبع ہن ہری نو ہن ہری

کینک ہون کو ہاری وہ ہن ہنک دنیا ہی رہے ال کار و ہری

واجب ہوی ہی ہن ہری ہری ہن ہری ہری ہری

کہ ہن ہری ہری ہری ہری ہری ہری ہری ہری

ہن ہری ہری ہری ہری ہری ہری ہری ہری

بار الم ہن ہری ہری ہری

ہن

چند سال بعد و با تو تر است

بہان موخر سے معطر ہوا می دل نصیب حیات سے وہ گڑبڑ ہوا می دل

دشمنان و کفار و ملوک و عالم سے ہوی
وجہ نرا وی مور میں افکاری حل

نہجہ سے عمل اسی ہے جو درکن
عقل و عین سے اور دین و شریعت سے

حزب کل حضرت و دوغ اده نسل نیا کتا
فایل سر و بیغی سر و بیغی

اشوکی سے نہ کہنے لگیں ہیں بیانِ محبتِ خدا

حضرت مولانا کے ہی دستِ ملکھاری دل

افسوس فتح موبدان معلوم کیا ہوئے

حور و بر کمرش سوار نشاء کند
مبدل کاین صورت و رخسار

و اما در وی نیای من هم خاک ریزد و گوشت من کاسه سحر و عوام و غم

بقول خاکِ مخلص کو گرسٹ شہرِ حیدر
سجدہ کروں جو ملکِ مہال کی حدِ انوم

نقد و صرف از طرفت ہی ضرور

پہاں راہ بار خن حق تعالیٰ رحم

غرض سائر اشیاء و اشیاء را با هم هم
نفع مومنی طرح رسد افعالی هم

معدوم من سراد از غایت منی هم
خردوان سی وی ان یکا گزنی هم
کجه کرده من انسی شمر من و رید قطع
باد من انکی جویدی مور من این من
فره تر و ننگه بر و چشم کم است
حال با بوجنه بر سر و ماه شکل
و هم جاسوسه رما خوشنای کا
اینه اورا که کجه من بر کم لکته
منع و لفظ کی صورت منی هم تم من
رونی انسی من کی منی اینه قدم سی و هفت
اینه فکر در سخی که من کر را منی
کو ز منی منی مهان و جلد نای او نم
بدر منی کو کو قی انان منی نای صبح
و منا و منی انکر او س منکی صورت را بدان منی

انکه در رخ انکه در این من
انکه در انکی لفظ منی در منی من
جک انکی نه بر و کشته منی هم
انسی انکه گزنی منی و ما منی هم
الو طوفان منی بل مار و در منی هم
بدر منی شمر منی خزان سر را منی هم
کجه و عور انان انکاش منی هم
کر منی باد منی که منی منی منی هم
تم و شیده بدر شکل بود منی هم

جراغ صبح منی کو با منی منی منی
رپی جلد منی صبح این منی منی منی
حرف منی منی منی منی منی منی

لک

ن کس دکی سی غیر شایسته نیست
کرد و با یک راه در محک و دلو نم
کجا معنی می جوایس جالکایم و مروت
نور و نکی وی دلسرایی صدد جاو نم

چون نفسم بگوشتانی می نم
چون خاکش از دای مملاتی می نم
ملتی در کرم اهر فیسونج همیشه
چون شمع بسا بگوشتانی می نم
کونا هوافضه می دتوولی
ایستاد فاعل کوثرانی می نم
نبا و عجب و بیان فیس جبار کره بقطر
و ده دینار فاعل جبارانی می نم
نفسی نه کنی بانی کو مبداء و کری
بر وقت جان اهنای می نم
سوفی سی می سرکنجی هم سانه نم
رور دینج جو انکلا و کنای می نم
فد حست کان هم می می می
نفسیری او بر نیز جلدانی می نم
در در صبر و دکان آبس جابانی و حست

اوس طفل کو عشق از با جانی می نم
انگشت حشمت جان محسن کیم
بدشمن بگویند روش سر و با هم
چون شمع نه کاتار کرا با جان کیم
چشم مرار اینا که حرف لکاه هم

دزد نهی شناسا کو فریاد ہماری لی ہر کر دو لٹا کریں کسے گلا ہم
 کہ بات کریں نہ میں رہا نہیں گویا جب بتی ہے جان بیل نصیر ہدایم
 صحرائی ہوا دامن دل بیاں کی ہی دوست ہی کہ ہم جنت کریمہ فہام
 کیا جانی ہو کی صبح ہم رات غمت ہم تم شکر و شہر کی مانند ہیں با ہم
 کثرت سے میرا ہی نہیں جو کو بہاں فعل مجلس ہم نہیں محنت ہر ایک مایم
 فرار تو از دل بیا کریں ظاہر خطہ جسے جو کہا دود و دین کی یہ جفا ہم
 صحت می نمی را نکو گرم رک دی سج فرحت کا یہ شواہد کج جلد نیکو ہر ہم
 بردند لہران در دل خود صبر و استقامت انانکہ در رسم نمودند فر ہم
 شکر الی نادان وہ ہست عشق ابا بود کہ تو در قد خدا سے بھی کیا ہم
 غم نہ میں بیان فعل کا وہ نہ فوندر ہند
 رس نیر صحت کہ نمون کی شنو ہم
 رلفی بکیر می جیت سے ایشا ہونم حل حد جاکے میں مع حق لڈ ہونم
 بنوہ بد رچکا بنوہ آہ کیا ان شکسای نیر کا لکھادف بکوبنی ہونم
 شمع شان نرم میں ہم عیشے جاشن معود عون کنن جیکہ مڈلی ہونم

کسوں نہایت سوئے سوئے غبارِ احسان
مرو و نکو باز و نکی اُسور سے جلدِ مومن
خونِ عہد و لقا کا کھانے و کھلا ہو
آہِ ازل سے اب تک پوچھتا ہو تم
وہ کیا اہم سر و پائے جو کہنے ہو غبار
خدا سے کہو کہوں آہِ جہشِ مومن
منہ در اس میں دھت ملکِ ارض

انہا احوالِ عہدِ اسکو سانی مومن
انہا احوالِ عہدِ اسکو سانی مومن
عیا جس لقا سے جس صوفیہ میں ہیں
بدستِ آتش میں حکیمِ اوسم کی حیران
ملکِ ازل سے وہاں سے کوئی غبارِ ازل
بہم سوئے دینے و اس کا کرمان میں
ہمارا اعلیٰ کریم نورانی اور تر مٹ ہو
سمندر کو کہتا دینے و کو دینے میں
میں یہ بارہ سنگِ آہ و خاک کا کھانے
دلِ مدد کو کہتا دینے و کو دینے میں
عطا کریم آری کا و ان سنگِ کھانے
نبانِ مدد کو کہتا دینے و کو دینے میں
دلِ مدد کو کہتا دینے و کو دینے میں
کریم ازل سے کہتا دینے و کو دینے میں
لگا کر دینے میں و ان سنگِ کھانے
کریم ازل سے کہتا دینے و کو دینے میں

سدا جیت رہے ہیں عہدِ اسکو سانی مومن
سدا جیت رہے ہیں عہدِ اسکو سانی مومن
وہ کہتا دینے میں آہِ ازل سے کہتا دینے میں
وہ کہتا دینے میں آہِ ازل سے کہتا دینے میں

صحنه صحنه ای به آه بد جان
عین بر روی آید لکانه و جادای نهانی
ساخته میل که غمگونی فانی
صحنه و لکانه ای به نیکو کار نهانی
بی غمناک و غمناک عالم
مار و موس و او هر دو مانع بهار نهانی
درست ایستاده و در ریزش چای نهانی

خوف از بهار به هم او سکول را نهانی

بانی جویند که رقص می کند کبابان
او سکول به شاد و شیشه ای و کبابان
از در غم در غم سرخشان انگشتی و یک
طاق می شکو و شکری می و در کبابان
سیر چک و جاده آفتاب قدر می
اوس ندانند که و یک شکری و نهانی
حرم و ریزش به باغی ای غمناک
می غمناک و لکانه می که رقص کبابان
دوستان و یک لکانه می که غمناک
ولکی به نیکو می که کبابان و نهانی
جمع غمناک و در کوفت طاس
به نیکو می که در ریزش می که کبابان

انگشت می به لکانه ای که به نیکو خصال

فرصت به نیکو می که به نیکو

مطرب که به نیکو می که به نیکو
کب می به نیکو می که به نیکو

می می

عشقم ای صحرایی صحرایی صحرایی
 کمال یک سرگردان و یک رفته چنانگی کرده
 مدینه کن در کسب و سرفروزی دلالت نشان
 حیرت بیدار من غم نیست در موسم اسحر
 رفته کا او یک که در جبهه بنور مختصر
 خوار بنام نشان گذری است بر روی
 به با دل لاک لور که خورشید چرخ
 مدعا بنابر رسم و رخت که ده آمده رو

باسمہ تعالیٰ صوبہ کوٹہ میں

[illegible]

اس گلشن سخن کو باغی باغبان ہوں

اور کمال ہم سرور و شوخی طرف حاصل نہیں
 ہی وہ قاتل بر مردار دل بسمل نہیں
 نرم وصل بازنگ جان بہت و نور نہیں
 وصل جانان کہ سیر ہوم رسی قابل نہیں
 باندہ نور و آفتاب کی بجائے شہساز
 و درخانی رنگد راہ بندہ منزل نہیں
 ان کدبان لہو سبکھانہ و ناموفق
 دلی مکر و شیدائی ہیں سگندہ کامل نہیں

ہیے کہا سو دھڑک جلتی کی باری کرو

بہم سراہی آہ بیان دینے سے کہ حاصل نہیں

اور کبابی رتب جب ہی بیان
 مرض عس و دہلی بیان
 کشم ہیں اوس نگاہ کی مردم
 وہ لوگ شہر خطا ہی بیان
 لکھ صفاک ہے وہ اف جہان
 بنو لکھاروینے جو کہ بیان
 ہی رک گل جہان کے زل و وہ
 اوس کمر کا جو منہ ہی بیان

پر خط ہی بیان چلو وقت

بیان کا نہ نہیں بیلد ہی بیان

حاصل کو تمام کرتے ہیں
 ویران قتل عام کرتے ہیں

دستِ اولی

دیکند اوس مہ کو بام یک دوسر
کدو مہ سب سلام کرند مہ
مہوشان رلف رعبہ بکرا کر
صبح عاش کو شام کرند مہ
مہ چہ فصل کرند مہ فوہل
پردہ مہ رینا کام کرند مہ
انہی دور مہ ہم نوای وقت

اہ و مارہ ہدایم کرند مہ
شکستہ کل رخ مہ دیکند مہ
مہ وصل مہ رصہ جدای
بہا و حوران بہاں ہم دیکند مہ
مہ عشق مہ غراب ہم دیکند مہ
مہ شکستہ مرآت جان ی انہا
مہ ہر صبح ہم سرودہ سے ماہر
مہ دل مہ کرکے دل لگاوی
دو عالم کو ہر قدم دیکند مہ
مہ خود را مہ عکس مہ انہ مہ
مہ ہم دیکند مہ ہر وہ ہم دیکند مہ
ہر صبح مہ کو باؤندہ فرحت

مہ ہر صبح مہ کو کاغذ دیکند مہ
مہ ہر صبح مہ کو کاغذ دیکند مہ
مہ ہر صبح مہ کو کاغذ دیکند مہ
مہ ہر صبح مہ کو کاغذ دیکند مہ

بر بند او کج را کج است به او کج
 بنشینم هم اگر نام فراد و کرب
 بهی بی لک و صده تکیه دلی سی فاحه
 کاش در سری ریشا کج ارشاد کرب
 بدوی این بن باد میانی انکی لیکن
 کرمه جاسر کج در سری کج کج کرب
 کج کجی رخ گلگون کج انبار نقشه
 حرف کون جگر مانی و پیر او کرب
 غم نهی مرزینی انکی فوجی منظر
 دولت وصل به جردن حکم و کرب

عش میانی انکی بر باد کرب میانی وقت

حاشی میانی که محبت کج کج آباد کرب

کج کج کج کج کج کج کج کج
 آه کج کج کج کج کج کج کج
 می خرام او کج کج کج کج کج
 سانه او کج کج کج کج کج کج
 محن میانی کج کج کج کج کج
 صحن میانی کج کج کج کج کج
 کج کج کج کج کج کج کج کج
 بانون کج کج کج کج کج کج

کج کج کج کج کج کج کج کج

اندون کج کج کج کج کج کج

خلوت میانی کج کج کج کج کج
 کج کج کج کج کج کج کج کج

کج کج

ای بجز خیال دنیا من جز به من ترا	دیده هر فردی ز نور ظهوری در من چون
کل منته من هر که بدیل منم خواند	اسبا منی لک عظم و کبر اور من چون
من صد من صدک زندان منی	بیم زنده جان من زجر اور من چون
در شکل غافل منی دیده رود	رسم بر من خوشان منی ظهور اور منی

سب که بر منی کر نه بر ما اس آوب هم

منی ندیده منی الطیب لعلی اور منی منی

رود منی که انکسوزد که کرم کند اسن	مورک زایر پادشاه زار اسن
اشک خلکون و کرمی انکسوزد من	خسته نمک نمک نمک نمک اسن
زهر بر منی اشک زرد منی انکسوزد	دیده منی سنگسار و انکسوزد من

اشک به دریا کو مر بوختی و ج کیم کرده

بویا اسو کامر به چند کار اسن

دکور به صد و نو منی	اس عشق کیم کیم و منی
مکمل سوک وون حد	اه ای عشق فتنه را و منی
ماد نادیده دور منی	کام به کیم کیم و منی

ای بجز خیال دنیا من جز به من ترا
کل منته من هر که بدیل منم خواند
من صد من صدک زندان منی
در شکل غافل منی دیده رود
سب که بر منی کر نه بر ما اس آوب هم
منی ندیده منی الطیب لعلی اور منی منی
رود منی که انکسوزد که کرم کند اسن
اشک خلکون و کرمی انکسوزد من
زهر بر منی اشک زرد منی انکسوزد
اشک به دریا کو مر بوختی و ج کیم کرده
بویا اسو کامر به چند کار اسن
دکور به صد و نو منی
مکمل سوک وون حد
ماد نادیده دور منی

حاکم موی نه به عاشق کی جدا اندر سادگی نو بین

عاقبت جان سی وقت کو

مارا ای دور و مدد نو بین

نیلین ز کلبه بن مرعوطان مانی بهر این ایند لعلی و دوس ای مکی بنی

کبکی نفس و حیرت و اگا بار کی و کیس مراد کو سکنه لک مانی بنی

سکا بیلدن طبعت طاعت فانی مرآه دوست رکنه بنی سبی اوس خوشی حاکمی بنی

نسکان و صحرای کب سبب عکس بارش و راز صحرای مانی مانی بنی

حشر و بداری آخر کتب جان عریز منم شوخی و دستان اوس لعل مانی بنی

دور و جبار لک مانی و سنان و صل و کلبه بنی ضدل بد حشر مانی مانی بنی

کون نه کندر غبار ان کندر مانی مانی بنی و کون نه کندر غبار ان کندر مانی مانی بنی

سرب و جری مانی اخ و خضر ز قلم نه لک و کون ایند مانی مانی بنی

اوس مانی لک و صحرای کلبه مانی مانی بنی

انی بیسکا کرو مانی بدخ مانی مانی بنی

مجموعه عالم مانی لک مانی مانی بنی رس رسه و کلبه مانی مانی بنی

ازاد

از اطمینان و اعتمادی که بر کفایت
 رسیده و چون سرور و چون سرور
 دودم کی مرید صحبت و او بدو عیش
 چون شیخ محرم نم رسد نم جان
 باران و بر این لب مراد و کسب
 مثل محسوس رسد نم جان
 رسد فاعله و صفت و اما نه که حکمی

آواره و سرگردان چون گردمان

هم موی مقدر کوی بار
 عیش و سوکای بار
 و بدی بی مرید چای
 بهول رسد نم جان
 هم که آن تنی بر اکرانی
 چه مریدان ویدار
 شهیدان بیگانه ای
 کجا صلوات می نرسد
 فتنه بر مانی سی انداز
 جانی جانی نم نرسد
 و نه سبب هم و نه جادو
 بجز انچه مریدان
 جان سبب دل رسد و مراد
 کشته می اندازد رسد
 در میان کشته می بیند
 عیب ران محفل ویدار
 رنگ بر وید و ده رنگ شمع
 طره در رکن هر ویدار

نکته و کینه آه بیجان بخت و عیند ^{عظم} جو کرد در عفت سرتار ^{میں}
 آه آب سوجھی کہ کب لوس اموی کہی ٹھوکر راہ نامور ^{میں}
 لک نہ کہ میں اوسط وقت جی لب

مار کہ لک ہی ملور ^{میں}

موش سم نعل طاش کو بانی زبان ^{میں} کسے کسے سوز جگری آدر ^{میں}
 ہی کتبہ رمانہ کادول طایر جان ^{میں} دب قدر اندر زنی گوی جهان ^{میں}
 کافی ہی رزفند ک لک حسن ^{میں} جوڑا عجب نرنگہ ^{میں} بجے کمان ^{میں}
 مریع نہ دنیا ^{میں} مراد نرا حلقہ ^{میں} او بر نہ کی لغو و بارش ^{میں}
 آرام خدا چاہے کہے ^{میں} محتو ^{میں} تصدیق ہی کہی کہے ^{میں} عید ^{میں}
 ہی بارگہ منزل بد دل ^{میں} ہمارا ^{میں} رہا سارہ محبت ^{میں} بیکرہ مکان ^{میں}
 رسیک لب و سیں بہ مویں مرے ^{میں} وقت

کہہ فائدہ سمجھی ^{میں} مکر حیک زبان ^{میں}

قدم کا اوس ضم کی کر ^{میں} کوئے ^{میں} کرون ^{میں} سوکدہ شکر او حکم ^{میں}
 سار آدر خود کی ^{میں} نہ و صہ ^{میں} دیکھ ^{میں} روش ^{میں} کلکی کر ^{میں} بیان ^{میں} ہزار ^{میں}

منزل

کسی ہی صفتی مزہ و پروں کی مہو
بہار سیرہ میں موت کہنے مکان میں
لب اپنے شکستہ میں انکسائی نوازے میں
نور عسک زما سب نماں میں
بہار لطیف میں درو بران عالم
بہار صبی جسم میں دو کینہ نور جان
نہاکی زبا کرمان ہی حکم طمس کا
بہار رب سر کل رشک رب دران میں
بہار غیب و شمع میں لعل کی مہو
بہار کی کل فضا حاکم میں

بہار رب اپنے کچھ رشک را آور ہی در ص

نہاری شو کھ مساق سب کند ان میں

بہار نخل لطیف کو کو محو سر دھار کہان
آب دریاں کہان جاو کہان جاو کہان
آہم سہ بخونہ ملکوم کہانی و درم فروع
وزنہ شمع نیر کرکئی بار در کہان
صبر کیم نہایت نیر وعدہ مرد در حال قطع
آب جاو ہونو ملی و دست وید کہان
جان چاہی جلی رشک روانی عراز
آب جانی فضا نظارہ وید کہان
کس دوش رعدہ اسس حالکی ہم ہوش نظم
کدک و بکھا بہ بد فوجی رضا کہان
طالب ادس کو کی ہوز فضا را ہوز
بہ صوت ملی کر کہم کہ بار کہان

بہار کی جو منجمل کرو زکر اس

آدم گرام

عوضہ حسرتی دہان سبہ دیور کینہ

حصن الکائن باناموں اسیا چہر کیت بہ سر چکا ناموں
 انش عین سے ہی محک لاک شمع سب انکو جلد ناموں
 دھم دل کج بکنت ناموں درو کاں مزا اور ناموں
 دور و قرب ماکو رہی صاحب او دور یہ بھی جسے جانا ناموں
 دفتہ جدرہ اوس پر لکا ہو ناموں اکب میں اب کہانی میں آنا ناموں
 سحریت عروں کی محفل ناموں مسیح میں جو انہی رو لدا ناموں
 رہنے سے نہاں ہی لم و رحمت

یہ غزل جاکھی میں سننا ناموں
 کل بھی میں مر اسکو ہے پیر انکس
 باد گزشتہ بھی انکی ولد ناموں انکو تو ہم سے بس مر گیا ہر دہر ناموں
 اسی مالان بہ بود اس سے جہاں ناموں علوہ جادو در بند ہی نہ کہ اس کا ناموں
 مار نہ کہنا اوس سے شک سے ملا ناموں گتہ مر حال بہ نظر اس ناموں
 ویکہ منہ میں تر رہ نامیں جہاں ناموں چشم نہاں کسرت ناموں دیکھو

فطری السوکی شد دلی حرارتی	رانی جیکا اولی شوری حلالی
مهر جانو کینا اولی سرکین	رندی بین رند و کینا اولی
سرکونیکا کینا بدو رندی	رندی سرکین کینا بدو
مهر سرکین دیری ای مرزوب	مهر کینا بدو و دیری

قصه فصلی کی او کینا تو دیرت آخر

اوس طرحدار طرحدار کینا

جنت دینی وصف ابرو دینی	جنت دینی وصف ابرو دینی
عوض دینی لحد جانینی	عوض دینی لحد جانینی
بان کونین آراشک شریع دینی	بان کونین آراشک شریع دینی

کونین دینی لحد جانینی

بان شمع کونین لحد جانینی

لقد انی است ده نو دانی	لقد انی است ده نو دانی
مفتول شمع دینی سب مدد	مفتول شمع دینی سب مدد
مدار دینی دینی دینی	مدار دینی دینی دینی

دینی دینی

منی شهنواز عرصه خود بهت دی اوس طفل سوهر کا کورینیاں نہیں
 جانی نہایت چرخ اور کاغذ سے وہ ہے رکن سون بہ کو مہرانی نہیں
 سمت ہی نہیں سرخ کلک دیکھا نرافضور اسمانی کہ در میان نہیں

برخوراسی عرکات رک ورنے بہا

وصف بیمار بطحا کوئی قدر دان نہیں

زور شب ناله دلکشی بہان یعنی ہر روز سر و پا بہان
 ریطونان درجہ کم سر دل لکنا بہت برائی بہان
 حل ہے رنج باری کے مری شور یک حشر کا بیانی بہان
 سوڑتے ہیں مریر سو لوگ فطہ مراد کور جا بیانی بہان
 کتبہ چنانہ سو زباده نہیں بیلہ بیانی بہان

ہی سہ مہمان سرای برکتوب

دایا گور بی ریہی بہان

ہم تہہ حرم ہم جگہ لکھتے ہیں ہم عاشق بے سامان سمان جلتے ہیں
 لکھتے ہیں نیرینے کار اس قدم آنا سر جاور دی بے زبانی ہم کہانی نہیں

کس خوش عملیهای بسیار کردیمو به دیده نرینه درجا ایستاده ای
کوششهای مویهای کور انکو فیه لک ان بانی در میان نوسو و نرینه ای
معی کریمین و در راه مانو محب رستمی بی حسی بران مانو بدست ای
سلک جدیری هم محبونی ابرسانک حس به ای رخوت خان اوس ایست ایست
کوی آینه روشاید آبا بی نظر انکو

چهره و خاک رس خست کدر مین ای

تم از آقا و که نوعد کر مور نو ای جان کعبه بد رس کلکهای سرور مور جان
کلکهای این را بار جانل مرز مانو کویکا و سرس بد میان اکر مور جان
کر و اکر که تم آب مرز رس دیده نرینه لکاهه کاه مردم از مور نو ای جان
بی لکای کره عکس خاک قدم مری کر و سر و کعبه چشم تر مور نو ای جان

مقیم اوس آسنه لکمون ملک من سرکلی حیا

بشرکا و خست ایجا بر کدر مور نو ای جان

دم کریم حکم بار ملک بر الکلیع ای محبت شمو و کیمو کوسر که اه سلی
عقله ان قد و نرینه رخوت خاک روتو برکت به کعبه ایست ایست ایست

صدوره

حدوده نهانی چون هر دم در شمع و دیو
دل از باغ سر کو غیر مملو و بند حبیب
مرا بشناسی شکر است که در دین و دنیا
حد او کو کرم او پس چون که لب از لب
من به شمع سوخته ایست مرا که نه خوان
همه را در اعضا شکر از شمعان طبعی
بیت که کلمات و کلمات این است که افلاک و رحمت

بیت حرم کی طرح به رنگ رفته گردیده است
و کمال از لب او پس رخ اندر او کو
طبعی است و عده خود را به نم کرد
کجا با بند از رزندی مستعد کو
خبر و زار هم که کنار ازین به آه
کز نامون با وجه ده فراموشکار کو
کو رو فانی است که به مثل نفس ما
در باغ کرمه بهی هم خاک ر کو
مشهور و غیبی است اما به ما رخس
بوجرت کو که می در سبک زار کو
رو بهی صلیب می سازد کار بهی
خاطر بهی که به ده لانی می از بهار کو

وصف چو ناله اس کری او کو که به کبر
مدت می و بکنه نهانی بنیان این بار کو
او بر تانم نگاه اس که اونی کو
او بهی در رخس حاکمی که بانی کو

دلم روسی رفسی کرانه برش کو	اسی روشی با چینی انچه بود سبیل
دیکه و سخی نر حیره لورالی کو	حیره کو که لقای کریرون کینه
بلکلی کب روک سکللی رنک طشکو	کاه سی بند حشریمه بود برگر
دل بخار کین بلبل کاغذ لوالی کو	کپوس بنادر اگر نغمه سرار مری
اسک حذر عجب سمیع سست کو	دلیه روسی ماهی کبا دواغ در پستی
آه کبارع مر اس لوف رند انکو	دمدم مضطرب الحاح به جان لور
لانی خاطرهای بی کف و سمانکو	بر کوفه که جوهای حاکم بی ای محو

بی لکها اناجوده چینی به چینی رزق

کس طرح آه مژدنی خط سبانی کو

کجا خدیش چک در دلی کلها کلک	بدر امال اسک سرع به آسمند دماکو
جراج لاله و کل به کبار روسی کلک	ام ابنو عاقل رار روسی حشر لکی چسب
نهایی دیکنا سرم کینه مور سماره انکو	زانی مار و بان مدد جهان عاقلی
جد امیر طنهان فتنه این ام بدو واکو	چکر کا در و ب و کور مدد به بی اسعد

کبا جو وصف زلف الکا نو در کینه لکی زلف

لی

۱۵۳
 کبای جمع کس فانی سے مضمون برن سکے
 دور لگاؤ کبای بکس این برهان
 سر میں سوار کرنا کس دستاکی
 چل کر نزل کون کونسی بی پر کبای
 لکھتے وراہدور کبای کرم بخینہ
 دوس کس کس ورت سنبہ کس کس کس کس
 جو نہ سحر نہ محو جبر بار کس
 انکو لکھا نہ سحر بار کس کس کس

به روز خلعت زنگنه زنگنه نظم زبور که طرح به چشمت اج پنا
 کبوتری آتش به دشت کیمائی جانوا
 بی کیماسب کیمون و اسوت نم کسان
 خون بر که دل به چشمت سارسان رکنین بر حسب عراد و املکسان
 بار یک جلوه کمرنگ دیده کوکبان ویدر عام حلقه مخصوص عازنان
 این بی معرفت کافور و بر راندیم بر حلقه بر لوح و نه نمان
 چون گرد باد و عیس او کی کوهای رنگی بار اقامت انبار سپر نه باران
 اکملی نشان بود کیمون و کیمون عکواه نظم بر اساطیر و کیمون نم در بیان
 بل ماثر بود و من و دریا کاسط و دریا روش به هم جواد و کیمون سرسان
 در دست که به سوکی مرطوفان و قطره قطره جریس بود و کیمون سران
 جافندمان این مایه دیم بی به دست بر خط کیمون به آه بیان
 باران و مکان کافور به بار بی
 پس مانده آه تم بیان چون کردگار و نا
 دلکی تم این محرمه را کرد رسی آینه کوکیمون کی آبی رسیا

غلام

نکواری فرسنگ کی خوش اوس اسناکی خاک صاف بر ملا کرد
 اس عکده مان بار دبی خوش که آه ماحد شمع ایکو صوف لک کرد
 بی و تمهاری ماس لکارتان مانی اندر سوک سطح اوس تم و لک کرد
 درج بولید رنگ بر جاسته لک

شش از جات پین نانی تم قنار کرد

کوی نه لولکاه آه سوا عکس رمو نیز فرائ صا کلجی که بار هو
 ده رنک کل مو جی جی می تو جی نب و یکت نیم که کس بیار هو
 نر لکاه اولکاهی ده سر خط صی که برع دور مو ای شکار هو
 انکونے مرر اسوردان میں خط اوسط شمع مرر کمان اسکار هو
 لکر کتف مردل غومان و فاک کما اوس و سمولکاکر و سندر هو
 پاماز اوس سون کو کو کوی صدم سمندارم ده شهور هو
 بکل صفت عمن مدی سدی بار بر ندرک رمل کادل مقرر هو
 مہ نازل کوئی کتف آه و صفا تم نمی لو کو زور و اوسکار هو
 فوج کدر کو یک تمهاری اوس و ان علف

موج افغانی کو حکم کلی نکتہ بار ہو

کرده ملک ان حال افکار رہنوی
نوبہ لفظی سلف در دافند رہنوی
بہوینون نامہ روس کل کو کھانہ
تاجا و نس فریر کو کو حر رہنوی
روسن بر کد روس بہ سید سے مدام
بارت و حال کفر سر رہنوی
وی و ہدیہ رید کانی کیسے بنا رہنوی
حال انبارت محبت جو نوع کر رہنوی
طوفان کر کی جسم نر کہ لفظی و کنا
نوبہ گرم آب زر رہنوی
ہر آئی رینہ کار کنون جو کھان
و یکو نو مار کالہاں عکس کر رہنوی

فصل نہ اکلام نواب صاحب مر

کمر کو نر سخن کا کو رسہ رہنوی

در بامی دیکو عامہ و کل کا کر رہنوی
نعلی خندہاں قطرہ ست کر رہنوی
دلانی نر حرارت شمع اگر رہنوی
نظرہ برکات ایک کامنل شر رہنوی
نکب ہو در رو ج شرمہ و محقر رہنوی
مغور ریح جس نوا نقد رہنوی
ای غامی آئینہ کد اور رہی و دیکو
نارک نہ جہاں ہو کار رہنوی

انار رہنوی

آب بر سر من نهاده ز شکوه عید
کو که در حرم حلی مرگور بر نهو
نور که او سی من کی ندر دوشان
در دره اصطراط بر دگر گزینو
سیراب خود صلیح بود و آواره
ساحل کوطرح انبساط شک مر نهو
چشم این دس راه بود صفا عید
را که تمار حال به مد نظر نهو
کسی مرا دین بسایه بود تو
کسان به روه جوهریت کین دین
هم فکر من من بر پندانی آنی خیال من

میں فکر میں ہیں پرندوں کی جھال میں

موسوم ده رمضان گاهن رسا کر بنو

کسان در کار خوش طبع و رهاگو
لکستان اویس و بیکه انگلی حریف از او
سک عجب و در دلی او آن که همچون
کج بهدوست در این کرمات و آن علم
مواظب خان سیرمان نهان و همسری
نهی بود و خوب مراد است که حار
مواظب رنگ و سس رنگ و سس رنگ

کویک نشانی از او که جان و کفله
و در راه او که میفرستد که از راه فراموش
عجب که در کل بیول محبت نظر باری
ضار میسر به سرفشان بود و حکما
عوران معده می شود نه بر کز این راه
مقیم السیاهان آب از عین نر محمدی
رکی بگویند لب طعنائی از کده ای وقت
نزدیکه ماهی کینه تنگوبه رکنه سبل دریا کو
از بهر دلوں لغت کسب با همکو
دل با شاد در درجه سنایا همکو
نفخه میسر به کسب کام خام
که عزم رکنه شایه طوبیایم
حریم نرم می دران نراری و عیب
اولی در دراز به بر جا و کام افرو
عاقبت خاکش میانی ملک با همکو
که نه خاکش در دام نه ابا همکو
در جود از نر نرستان زنده میا با همکو
کافی میا به فو در کاس با همکو
دس رکنه شایه طوبیایم
بار صفا اسفند شگافه نر لکها با همکو

آه آه

آه گردون معرین به کمانه سحر
جاده های اوس بر کف غافل و غافل
خود بر شهر منی بذر در سر سحر
و ده به عید به کام نظر ایام سحر
بیل خط ای بر سر سحر کمانه
ماهر بر ایام و بیان ایام سحر
نار طنبور بر سر سحر کمانه
طفل مطرب غرض غرض سحر
بخت بن ایام سحر کمانه
ای و سحر سحر کمانه

ناله ایام سحر کمانه
ایام سحر کمانه

دایع دل بار مرا محو ایام سحر
سعدت ناله ایام سحر
باور در غرض ایام سحر
اول کار ظالت لوله ایام سحر
منان ایام سحر
سحر کمانه ایام سحر
در غرض ایام سحر
سحر ایام سحر

عقل کمانه ایام سحر
عقل کمانه ایام سحر
عقل کمانه ایام سحر
عقل کمانه ایام سحر

نہ ہی بندگی رسوائی محض منظر آگاہ
 وہ اترت چہرہ پر لہر لہر کھل گئی
 ہوا طبعی دلت اندر نہ تھا ہر جہل
 کہان ملک لون پاشے عرصہ ہوا
 جس میں رشک کل سار ڈالیں ہریم
 نہیں جا سکتے انہی کے سدا کا
 غائب ہو گئے سب کاشاں مانا فراو
 درجی رہ جا رہا ہے کس کس کو
 بڑا مالک ہے بدعتیہ ہوا اس میں کو
 کہ جہان چہرہ پر لہر لہر کھل گئی
 قدم نہ تھا رہ جرم بہ وہ ملک میں کو
 کہ درگاہ سے ہم اس کاں میں کو
 وہ کل لہو از منہ فخر خطا لیں کو
 بہ ملک میں مردانہ گریہ لیں اس میں کو
 جسے نادان کہو نہ نہاں جان میں کو
 چوہ درویش اور غریب لیں اس میں کو

عناظر اور لہا کر رہے دیوارت از رخسار

بہادر جہان میں تر فرار اس کفن کو

کہوں اور کہتا ہے بلکہ نہیں ہو
 رخصت کی تاوان میں جلا
 شب کرم باور ہے محض ہی آواز
 ہم دو کمر رو رہی نہ ہو کرم آواز
 کہ جرم کہ نور لہا نہ نہیں ہو
 ملک کی جو ہم انی تو مانی نہیں ہو
 شب کرم باور ہے محض ہی آواز
 ہم دو کمر رو رہی نہ ہو کرم آواز

۱۱۵

هم دلیه یکی دهنده مرشدی هر دو
 استی دکنای هر دو یک طمانه است
 قطع نظران مالکی من کوس ندارد
 در درگاه دین کی قسم کسار باشد

حرف و در آید از سنائی نماند مگر

بر تو اعلیٰ او کا کر حکم دینا ہو
 دیکھتے ہیں نائنر سر پہ آہ لی اتر
 بھی سر پہ موسیٰ قلیک اٹھا کر
 نصیب باؤں کی نیر کو کھینچا
 ماتے راوی کا تم پر گزرا ابرو
 مدد کر دے غنا مانو وہ کلیل
 گانہ پر عاشق کی بازو سے کڑ مور
 دور رہا ہے خدائے دل کے لطف
 حور عارف جس کو دے دیا دربار

مدد و مرہ کا آئے روش کمر الہو
 کسم سان کھٹ و مغم سماں اور یہ پروا
 حکایت اکسیر کر او کا دوا ہو
 سر پہ ٹیکوں کے طرح کو کھینچا
 سی غم بند رہا دہ مہا ہو
 خاک مچھو ریا دہ مہا ہو
 یہ جلس احمر سماں خند کھلی رہا ہو
 زماں کا ایک لمحہ رہا ہو
 وصل کا شکار کیا ایک سحر مدد ہو

[illegible]

چهره بچو چپا اینج دوانا سانی هو
 خندان کپورتی آب ریدر کوجانی هو
 بر طوطا دوزخ بر طوطا حفا تازه
 در دیده لکا مریه دیکو مور رینوگو
 آهوی کما کل این فب عمو رینو
 دل سینه من مضطرب کپورتی سانا
 بنه تازه لک لکا دامن جان لک لکا
 بوی سانی رخ بر لون رنو لکا مکرانا
 بکون لکی جک عقم بوی سانی بر کله
 کل بس نو بوی مکران زلدرد بوی نم
 و بکهای مکرانی آج ادس کل خندان لک

گلشنی خونم فرخت بوی نه سمانی هو
 ده رشک من نار ان اینج خور رنو مکرانو
 بیه جا رو مکی مراد سیر سون بوی نم
 رک بر سار ز نار رشک فیده بر هو

اسے لی بھی وہاں از میں حد
کھول نامہ کو کاغذ نامہ کا مال کو مر
نتا آخر نبوت اصل کہ ارب حوا
بریں چون جو مردمانی جو رور محسوس
بعد از عقل رسید ماہ صبح دمی از لب
جان بروی حس خرد رسید ماہ صبح
مرکز کریم سر اسو تصور یک دبد الفا
جوئی اسکت کا قطره جو رشک کو بر تر ہو

سخن فہمان میں مسافری ان نمبر فیض

پڑ ہو وہ خونز اب تم جو رشک کو بر تر ہو

خدا با تو نہیں ملکہ عزمان کہ کس ہر ہو
بد نہ کہ احسان نہیں جانا کھلی بریا محسوس
گئے در حسرت دل کا یہ مکان لا کربا انا
بدلدار عیسیٰ کو کو نہ ویران آہ کو کر ہو
فوج اسکو کو گدا دیکھتا ہے برور کا لگی
مہ نامند ہی نور او کا لگی مثل الفجر
کریع وشت کو روزے اپنے ماہ روشن
غم آؤ تو ہی دل ویران منور ہو
بہم ماؤ میں روع دھند طرح تم تم بیان
جدا ہو غم رہی تم آہی آہ کو کر ہو
ایسے جب میں جاؤ لگا کہ کدے ملی دشت
نقل آئے دبد اوس صم کا کر ہو

پڑیدے نامہ اوس کو مانی کو لیک روشن ہو

روشن آہ کما مر و صحت کع تم کون رہے مخطو

مکمل دار

بمدر دآب تو برآی تو ای غم مرا شک برآی تو
 تو کرم ملا تو بر کسان من لاک گاه مومنان بشک برآی تو
 مستور من بر سر شور ترا بهر من از شکا برآی تو
 جانان هم صاف طنبون به کتا وجه غور خنار برآی تو
 کز شک و باغی دل صاف ادکا اندر در برآی تو
 بر کل من بر صده ترا الم به لاک دلی برادر برآی تو
 بدو به ده اندر کتا بر بند قطعه دل ال جو غور برآی تو
 جاد بر حکنم ترا معنی چشم تراب برادر برآی تو
 همان کار سیل ترا روکش طوفان لب از شکا برآی تو
 دعب تو دوان ای منور
 کوسیک نظر من غور برآی تو

ناله کار مرا غمت از شکا برآی تو
 ای لاله اس قدس من کتا حکوم لکن
 ده برق جلوه ناند و نند کتا بر حکمی
 من بسل من چون باغ و بیابان تو
 کسر فکار من کتا کتا در غداران تو
 هم بکده عدل من جودل غور برآی تو

سس و قمر کمان منی است ظهور ترا اندر رسان منیر کمان الکارت تو
 ام نره محبو کوی اسما فروغ کیم سج ای دروغ دل عمار اشع مراد تو
 ای چشم نرمنی سج سر زوری عانی رس عانی من وجهه انعام کلام تو
 جدا عانی لای پانی سنگ بود سج عمر کسیده داران کیم سورد تو
 نر کریم به هم سباران منی و کلا محرابی حاصل کلا اور الکارت تو
 کنهی مر و ست الکا و مونی سر ار ای خج صدر سستک چرت تو
 نرینین سر حاکم انکو عانی انکی و ست

مجمع من کسکان کی به اعتبار تو

کفدر رس و نه راس و در کسانم چه صلا کس اوکی عانی رستار کسانم
 مر و رنی سر سی که شب عیامی نبر ایبه که کشت دن رنی هم بکار کسانم
 صط کربان کیم ترون الکا حاصل جاش من صد ان کده رسل راه نر بکار کسانم
 نره بارسر دل کیم جانی می کیم هم منی جادول الکا کسانم

راه و کیم نیت انکی و رنی ای و ست

هم مر حاکم منی جماعت و در کسانم

مان دارا

دشمنی بخت و دروغی را میسزم	نشان و اگر نه این مدافع را میسزم
بدر آس سنگی که از آتش است	اصل و در آن ترس بر خطای یک صد آرزو
لطف حکیم ی غول با دمیسم	و گاهی یکی بیدار و دل میسزم
در کس لطف از سر زار میسزم	دل بر غم نه بر سر زار کس لطفی
برشته کرد چون حبس کی میسزم	حلقه و بکوی از رنگ غمی از راه کس
ده در بر لطف در عورت میسزم	نیو تا کوس کوثر جان بر دلا در عشق
کس به حرم کاکر خراب میسزم	نمایا خالق کو در عذر میسزم
بواج و جود و کجاست صواب میسزم	مقیم از کس میسزم کی میسزم

بر انداز قدم بر جایی جان من جان دلف

ا در آنای حب و بر شتاب میسزم

حاضرت که در لطف آنس کو میسزم	و انچه که در غایت اسدل میسزم
کمال کینه ما به افکار اطلال میسزم	دلی که کو بی و کجاست عشق میسزم
باید انچه که از آنش متعل میسزم	شعله آتش می دل سوخته میسزم
حب و محبت و واقف میسزم	نظم و این میسزم که لطف میسزم

خوش نگار معین سدا جلال و سرگردان
 دوان چراغ و خلایق او یکا عین
 دور لب بچای خور کس نور الکا
 اوس کل ترکانه صرخون و دلا مای محی
 مرکی لعل آن هم اس حرکت گرداب
 کل کوکب نیست طعی او کل سواد
 برق کو رنگ میری رسل بیتاب
 صبح آئینه کرمکود و سونا نونین
 دل منور انوار عکس رخ جهان سی

کبریا ہی بسر و رحمت طوہ متناہ ہے

سیر و دیکه سار کی مرید کی
 بکشتگوئی کی خوش اس دور کی
 راه طلبان جو کدوی و نان
 نقد و دانه بی کوشش و بار خن
 دل کو کز لب بیدل سیر علی مایل
 اس کی بکشتگوئی کی مرید کی
 جھجھکی و دیکھ سار کی مرید کی
 کو کدوی و نان بکشتگوئی کی
 جان و دیکھ سار کی مرید کی
 بکشتگوئی کی مرید کی

اے نبی اللہ و کرم جو روستم در میں ہے

کشف کیمیا فی غیبی طریقا کا ریکی م

کے کونے میں جسے جبردار ہی
حل نہیں پہنچاں کسی محزون و سرور نے

رسول برواهم

رتدل برداغ منی آموختی نگرار
 سجده بودی در آستانه نماز
 بختی بی اینا لشکر کجا بر کیم مرگ
 کجی ننون جفت آه لوتی شکر
 رفت اسلام نو کور سی رنج
 روتنکا مر سجان دیکه می مردمان
 دل نه بختی کمال سنگدلو کجا
 کجی بر وجه فروغ کوهی می بر
 دیکه نوید کلیم کجا سرخ در پی
 در آن نسیم مین رشته رمار پی
 دار طبع در اسود کجا ناری
 حس بر سر ووش کجی مار پی
 چشم اکو مو بخت آه بیه دثوری

نورج لر بر پی او کس مه مر کجا

خانه دل در حد آب معدن الواری

کجی بر وجه فروغ کوهی می بر
 ای حوران کجی در حد دل بیار کجا
 طاق کسان سر بخت کجا انظار کجا
 زکات مین دیکه مره رشکدار کجا
 کجی بر وجه فروغ کوهی می بر
 محو مالو کجا صریت آب صوف کجا
 کجی بر وجه فروغ کوهی می بر
 کجی بر وجه فروغ کوهی می بر

ای بد جزو کسا وین کج هم محکوم باو ک
 در جوار حدیث کز غنای دج که
 دامن کن ای و صفت صد لکنی طرف
 کهای رنگ خشم چه شبانه من و آن
 کجوتر نه دیکه سر دگویم کجی دل به که
 شیشه نی بیان کره مان جو کجتر کو کجی
 حلقه من جانتی تو مو شراب وصل
 صدقی نه او کج کجی صکو کجی غدار که

رسل جانی بر خط کدر او کجی
 یای کل بار مان او کج کجی رومان
 شمع صفت محکوم در اس جوار کجی
 او کج کجی سبب لب انگه لکی رسته
 دی جکبه نخل من کج جود لکی سواد
 عرب او کج کجی کجی مرمان سناسون
 دستور آینه منظور لفظ او کجی
 جو کجی جوار منی جوار منی جوار او کجی
 همه نه سو جوار کجی خط او کجی
 صلف خشم مرا حلقه کجی او کجی
 دایه محکوم ملا سبب کجی او کجی
 کوشش مرا ای او دمر کجی صبر او کجی

او کج کجی

هر خطه برسان سینه بی دلگوئیست
دل بخرم بای که که عا نور کی شب بی
عصمت خجسته اینخ نرند از دست شمع
باین حرم به باران بوی گل کاس بی بی
کوشش به انگشتی کین نظر بار و این
بر کمر به لعل ای منظور اندکی بی بی
والسبه اعانت کوده آینه بی ورنه
حالت اسدل سما کاه مقدم او بی بی
بی طالب وصل اولیایم اول بر درو
برست ای آینه باین خاطر طلب بی
از رخ برست بایه و تقاضا بی نرا
جب نم نم نمی و بران نایب هم حکم بی
نسبت بالذات بی نر بر سر و کوب بی
بک چشم بی حرا ان ده انکه صورت
آباد بی رخ نر دل خاطر طلب بی
لک جانی نو دایان و بیکه بر اعظم بی
لعل بی سینه نند بی کینا الی اله بی
لک جانی نو دایان و بیکه بر اعظم بی
لعل بی سینه نند بی کینا الی اله بی
رفع رود بی سرع انکون بی سینه بی سبد رنگ
رب فرقت بجا کاه کم رنگ بی
بیجان بی سینه کور دم باین خواهر
دل داغ بکی کفر سینه نالده کانه
بی صد کوشش اس عین نام و کرم
رسم قطع بک سر عجب خرا بی
سینه سینه عا شکی کاکه بوی کانه نو بی
م باین بی

۱۲۳
 سیه سیه نهان دافعت محبت کی نوری سحر
 مایان نهان صحرای سحر طبع و روانی بی
 حشریک می ناب کلدشانی در بحر قطع
 منزل سیه نهان بیانی دینار و دینار
 دوی گیتی بیان انکی دار او سکندر
 ده خاتم اعدا کج نهان کافر
 این سفر کار کرد است سحر و جادو

رسوا کر کے ماعت سے شکست آئے
 ظاہر ہو کر دردی جسمی سے
 نادانی سے کسی نہ کی گنت سزا
 خاک اہل سر سے ہر دم سے
 کو لاکھ خون دہ ناک علی کواری قتل
 ہو سکتا ہے سر کوڑے سے جو ہے
 ہے لاش ہی بزر و دلدار کا یا
 سر نہ ہن سر می غصہ تا جو ہے

کنا اوس کل مارہ کی ہوا نکو فرقت

کیون کی برتن ہوسم سحر ہے

کر جائیو بیا کریم کے روبا کر گیا
 نر جی سے ہم کیا کیا کر گیا
 رہا ہی بید و شب و صبح ہی رہا
 فضا صحت و دکان جو کر گیا
 غمیت واد بد ہم صحنوں کا
 کئے تو نہ ہر دم اور کا کر گیا
 رہن کی سدا اوں کا ہم محو صورت
 نہ اسنے کہ شکل و بک کر گیا
 وکھاویں گے جھٹکا داغ اپنے انکو
 کو وہم سے ہم نہ بردا کر گیا
 وفا داری دینے مر مر مو فائی
 کہی کے سہوں سے نہ اصفار کر گیا
 کو وہم کو نہ بکلا نہ مروت
 ہم اب نکو ہو گمان رسوا کر گیا
 دروہم کے کہ نہانی نکو وراش
 ملک سے نہ اسکا عطا کر گیا

۱۲۵
 مع برود الک سید بنی بن علی
 کوئی سنانہ کر دل مالکس کو
 نہ بیاوگی کر رام نبر دوالی
 اور اوگی دامن کو ہم دینجا کر
 دوالی میں اوس عرب کا وصف

صون سے مراد ربط جدا کرنا

[illegible]

نامور ہو کیا رخ حکر بھارے اس کی سر سے منہ پران
 بقدر نین من جوان دلی کو کر جاگیر ہم اس کی کمر ماؤدی سے بھلے
 مات کو راہ کیت ادیکہ نیکم کا کوئی اس سے بڑا کمان کا سنہ پران
 مضمون جو اس حکر کی فہم کم بود لا بوف
 بڑا دوس کو کھو کھارے بڑا بھان

خندان ہیں ہم دل لب جوں جسم پران طریم سارے اور اچھو بڑا بھان
 دیکھ کر مری جہد لگا کر عدم رضا پر دیر محسوس ہو لگا
 بے مہر نیلے کیا داغ دوس کے آنکھ کو برنوسے لکھ روشی سے ماہ امان
 سجدہ دروہم کارر آشوبھی شمع امانو نام سجدہ دوس شکار سال
 کیا دیکھ فوریت غم بیدار کا الی کامدہ چشم امانا لہر بھان
 ہاں گل خان بہہ ہر امانا در گلستان کریم کی کو گلجی میں بدو بکھار ان
 اہم جای ہم نواد لگا دینار منور سستہ کا لہر پر واد لگا دینار
 مددہ نظر فرطی دوس کا وہ مددہ عالم اور دوس سے بھان
 خاناموں اس سے میں بڑا بھان

